

Hopeless

REMÉNYTELEN

ELSIE SILVER

A collection of seven diamond icons in various sizes and shades of gray, scattered around the word 'Hopeless'.

Hopeless

REMÉNYTELEN

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *Hopeless – Chestnut Springs Book 5*
This edition first published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

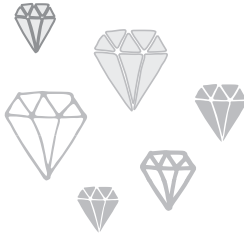
Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

ISBN 978-963-636-806-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Elsie Silver 2024
Cover Design © Sourcebooks 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Németh Dorottya 2026

*Minden szingli olvasónak (és van belőletek sok),
aki üzenetet, e-mailt vagy kommentet írt, és arra kért,
hogy írjam meg Beau könyvét.
Ez nektek készült.*

Figyelmeztetés az olvasónak

A könyvben az alkoholizmus, a PTSD és az égési sérülések miatti bőrártulás témája is előkerül. Remélem, ezeket az őket megillető gondossággal tárgyaltam.

1

Beau

Azt hittem, ha felbosszantom az öcsémet, és otthagytok csapat-papot, akkor érezni fogok valamit.

Tévedtem.

Úgy viselkedtem, mint egy faszkalap, amikor segítenem kellett volna egy családi barátoknak költözködni – mégse érzek semmit. Tompa vagyok.

Chestnut Springs főutcáján sétálok, a körmeimet a tenyerembe mélyesztem.

Ezt sem érzem.

Csak azt, hogy fáradt vagyok.

De persze nem annyira, hogy tudjak aludni.

Megszólal egy vonat kürtje, és ettől megdermedek. Éveken át titkoltam, hogy a hangos zajok megriasztanak, de most másról van szó.

Azt hinné az ember, hogy vagy küzdök, vagy menekülök, de mostanában inkább egyszerűen lefagyok.

Szünet.

Várom, hogy érezek valamit. Félelmet, szorongást, csalódást.

De mostanában semmit sem érzek.

Megállok a Rosewood és az Elm utca sarkán. Figyelem, ahogy elpöfög a vonat. Oda-vissza. A-ból B-be. Felpakolják. Lepakolják. Éjszaka várakozik. Aztán reggel újrakezdi az egészet.

– Én is vonat vagyok – motyogom, miközben a síneken zakatoló kerekeket figyelem.

Egész nap a farmon dolgozom, mert ezt várják el tőlem. Végzem a megszokott mozdulatokat, és minden percét gyűlölöm.

Egy babakocsis nő halad el mellettem, zavart pillantást vet rám. Amikor felismer, a tekintetében csodálkozás jelenik meg. Lehet, hogy együtt jártunk középiskolába, de ez nagyjából mindenkire igaz ebben a kisvárosban, akik néhány év különbséggel születtek.

– Ó, Beau! Bocs, hirtelen fel sem ismertelek.

Nyilván azért, mert hónapok óta nem vágattam le a hajamat.

Nem emlékszem a nevére, úgyhogy inkább csak mosolygok.

– Semmi baj. Útban vagyok, igaz? Tessék...

Megnyomom neki a gyalogos-jelzőlámpa gombját.

A nő, akire egyáltalán nem emlékszem, hálásan mosolyog. Hatalmas táskát vonszol a vállán, ráadásul a babakocsi is tele van elképesztő mennyiségű holmival.

– Kösz! Örülök, hogy jól vagy. Pár hétig egész Chestnut Springs aggódott érted.

Meg kell feszítenem az izmaidat, hogy ne hervadjon le a mosolyom. Igen, Kanada elit katonai alakulatának tagja

voltam. Igen, szándékosan hátramaradtam az evakuálásnál, hogy kimentsek egy hadifoglyot. Igen, hetekig eltűntként tartottak számon, és rossz bőrben voltam, amikor végül megtaláltak.

Még mindig rossz bőrben vagyok.

Az emberek szeretnek erről beszélni.

Jól megijesztettél minket.

Legközelebb próbáld elérni a csatlakozást, oké?

Fogadok, hogy élvezed ezt a nagy figyelmet!

Amikor azt hiszik, nem figyelek oda, akkor kevésbé finoman fogalmaznak.

Úgy néz ki, mint aki bármelyik pillanatban dührohamot kaphat.

Még a pszichiáter se tudott segíteni rajta.

Amit ő hősiességnek nevez, azt én ostobaságnak hívom.

Tudom, hogy mind jót akarnak, de ahogy kimutatják az érdeklődésüket, az zavar. Mintha bármi közük is lenne ahhoz, hogy a bevetés után ott ragadtam az ellenséges területen. Mintha direkt a frászt akartam volna hozni az emberekre, vagy csak úgy gondoltam egyet, és nem vettem fel a telefont. A civileknek fogalmuk sincs arról, mi mindent láttam, és milyen döntéseket kellett meghoznom.

Úgyhogy inkább nem figyelek rájuk.

– Jó egy egész kisváros támogatását érezni – szoktam mondogatni, mert az igazat nem mondhatom ki. Ha megmutatnám, milyen az új – az igazi – énem, akkor kellemetlenül éreznék magukat.

– Hát, abból nincs hiány – bólint kedvesen, majd megfordul, és átmegy a zebrán.

Másfelé nézek, mert nem akarom őt követni, de fogalmam sincs, hova menjek. Mondjuk, az ellenkező irányba.

És akkor megakad a szemem a Railspurön. Ez a legjobb kocsmá Chestnut Springsben.

Nem számít, hogy ragyog az ég, és szikrázik a napsütés ezen a szép nyári délutánon. Nem számít, hogy felidegesítettem az öcsémet, Rhettet. Nem számít, hogy pár utcával arrébb egy barát várja, hogy segítsék bútorokat cipelni.

Pillanatnyilag ez a krimó rohadt jó kis búvóhelynek tűnik. És egy ital se hangzik rosszul.

– Gary, ha nem lassítasz, elveszem a kulcsaidat!

Egy ráncos arcú öregember morogva fogadja Bailey figyelemztetését, amikor pár méterrel arrébb leülök a bárpulthoz. Úgy fordítom a széket, hogy az egyik karommal a pulton támaszkodhassak, de lássam a bejárati ajtót is. Lehet, hogy csak egy apró, kisvárosi kocsmá, de az átalakítások után határozottan hangulatos lett, és ez tetszik nekem. Western stílusú dekoráció, sötét fapadló, a mennyezetről egy szekérkerékből készült csillár lóg, és befőttesüveg-szerű korsók erősítik a rusztikus hangulatot.

– Nem tudom, mikor vágták így fel a nyelvedet – morog a férfi, és leteszi a söröskorsót. – Régebben alig beszéltél a népekhez, nekem meg folyton parancsolgatsz, mint egy zsarnok.

Bailey Jansen barna vállaira fényes, majdnem teljesen fekete haj omlik. Háttal áll, lehajol, és kiveszi a tiszta poharakat a pult mögötti apró mosogatógépből.

– Így alakult. És neked sem árt egy kis parancsolgatás, vénember. Egész nap itt ülsz, és engem zaklatsz.

– Én nem csinállok semmi ilyesmit! Mindig kedves vagyok veled. Gondolom, nem sokan vannak rajtam kívül.

Bailey megfordul, kezében törlőruha. A bár egyetlen vendégére mutat.

– Az vagy. És a barátomnak tartalak, ezért mondom el mindennap, hogy túl sokat iszol.

Hirtelen rám néz, sötét szemében meglepetést látok, mintha a countryzene és a mosogatógép zúgása miatt nem hallotta volna, hogy bejöttem.

– Ha nem iszom, neked nem lesz munkád. És lehet, hogy egy barátot is elvesztesz.

Gary úgy beszél hozzá, mintha én ott se lennék, de Bailey úgy válaszol neki, hogy közben engem néz.

– Ezzel együtt tudok élni, Gar.

A nyelvével megnedvesíti az ajkait. Telt, fényes ajkai vannak.

– Beau Eaton, örülök, hogy látlak.

A férfi megfordul, nyilván most veszi észre, hogy ott vagyok.

– Kutya legyenek, ha ez nem Beau Eaton! Jó nagyra nőttél, fiú, igaz-e? – Gary dadog, Bailey odanyúl a pultra, és felkapja a férfi kulcsait. Gary behunyja a szemét, és sóhajtozik.

– Minden rohadt nap ez van.

– Bizony, minden rohadt nap – feleli Bailey, és a hátsó zsebébe dugja a kulcsokat, aztán visszafordul a mosogatógéphez. – Beau, mit adhatok? Jön még valaki? A kedvenc kanapé vár rád.

Nagyot nyelek, és a kanapéra nézek, ahol sok estét töltötünk el vidáman a testvéreimmel és a barátaimmal. Mintha valaki más lettem volna akkor. Az új Beau a bárpultnál ül a csendes szomszéd lánnyal szemben, akin olyan jól áll a sokszor mosott farmer, mint senki másón.

Meg itt van még a kisváros szomorú részegese is.

– Nem, csak én jöttem. Azt kérem, amit Gary iszik.

– Egy Buddyz Bestet a város hőségé! – csap az asztalra Gary. Megrezenek a hangos zajtól. Meg a címtől is. Mindenki *állandóan* figyel. Összenyom a súly, amikor az emberek pienesztálra akarnak emelni.

Bámulom Gary ráncos kezét, amely furán mutat a fényesre lakkozott pulton. Egy másodpercre lehunyom a szememet, és végighúzom a nyelvemet a fogsoromon, hogy ne szorítsam össze a zápfogaimat. Amikor felnézek, megpróbálok normálisan viselkedni, de Bailey összehúzott szemöldökkel figyeli az arcomat, és olyan mélyen néz a szemembe, mint aki pontosan tudja, mi zajlik bennem. Kényszeredetten elmosolyodom, de ezzel szemmel láthatóan nem győzöm meg. Alig észrevehetően megcsóválja a fejét, mintha csalódott volna, aztán megfordul, hogy kitöltsön nekem egy korsó habos sört.

Megint végigmérem tetőtől talpig, és megpróbálom felidézni, mikor láttam utoljára. A félénk kis Bailey Jansen mindig aranyos volt. Szomorú, hogy a kisváros legkevésbé tisztelt családjába született. Az apjának és a fivéreinek minden rosszban benne van a keze – drog, lopás, börtön –, az anyja évekkel ezelőtt elhagyta őket.

És az a legrosszabb, hogy ők a szomszédaink. A házamból odalátni hozzájuk. A folyó túloldalán laknak, és szögessdrótot

kellett kihúznom, hogy azok a seggfejek tudják, hol kell visszafordulniuk.

De Bailey-re mindig más szemmel néztem.

Sajnáltam őt. Még a távolból is meg szerettem volna védeni. Az emberek bámulnak, összesúgnak a háta mögött. Gondolom, brutális lehet, ha egy kisvárosban élsz, ahol mindenkinek van egy története a családjáról. Kedvelem Bailey-t, nincs is okom az ellenkezőjére, habár szinte alig ismerem.

Már évek óta a Railspurben dolgozik. Nem is emlékszem, mikor került oda... Nem tudom eldönteni, elmúlt-e már ahhoz elég év, hogy észrevegyem, miként húzódik fel rajta az ujjatlan póló, és hogy villan meg egy pillanatra lapos hasán a bőr. Vagy hogy felmerüljön bennem, milyen jól illene a tenyerembe a két tökéletesen kerek melle.

– Mióta is dolgozol itt, Bailey? – kérdezem, és azonnal észreveszem, hogy a válla egy kicsit megfeszül.

Kránakog.

– Még csak négy éve. Tizennyolc évesen kezdtem.

Huszonkettő.

Franca! Én harmincöt vagyok, ami azt jelenti, hogy én már kamasz voltam, amikor... Elhessegetem a gondolatot, és lesütöm a szememet, miközben ledobja elém a pultra a poháralátétet, és rátesz egy korsó aranylő sört. A fehér hab lecsurran a széléről.

– Kösz – mormolom, és beletúrok a hajamba.

– Mmmm. – Csak ennyit mond válaszként.

Bailey nagyjából az egyetlen ember a városban, aki nem igyekezett elmondani, amióta hazajöttem, hogy mekkora hős

vagyok, és nem is bámul úgy, mintha valami egzotikus állat lennék az állatkertben.

Szó nélkül végzi a dolgát, én pedig megpróbálom nem bámulni folyton. Azon gondolkodom, miért hagyta abba a vidám csevegést, és zárkózott be, amint leültem a bárpultnál.

– Két hétre eltűntél, mi? – kezd bele Gary. Bailey a szemét forgatja, miközben csillogóan tisztára törölget egy korsót.

– Aha.

– És az milyen volt?

Ó, remek! Most már mindenki csak erről beszél velem.

– Gary! – Bailey leejti a karját, és döbbent arccal néz az öregre.

– Mi van?

– Nem kérdezhetsz ilyesmiket!

– Miért nem?

Muszáj nevetnem. Aztán úgy döntök, én mentem meg Bailey-t, ne érezze úgy, hogy neki kell megmentenie engem.

– Jó meleg. Szépen lesültem.

Gary összehúzza a szemét, egy kicsit lassan mozog. Vajon mennyi ideje van itt? Épp csak elmúlt ebédidő, de már totálkáros.

– Hallottam, hogy megégtél. Nem ilyen barnulásra vágytam volna a helyedben...

– Ga-ry!

Abból ítélve, ahogy Bailey kimondja a pasas nevét, az ilyenfajta kérdezősködés nem nagyon tetszik neki.

Arrébb csúsztatom a tenyeremet, amivel felhívom magamra a figyelmét.

– Semmi gond. Mindenki tud az égésről. – Bailey pislog, a szeme hirtelen bepárásodik. – Tényleg jobban szeretem, ha az emberek őszintén megkérdezik, mint ha hízelegnek, vagy lábujjhegyen járkálnak körülöttem. Mit gondolsz, miért rejtőzködöm itt fényes nappal?

– Mert Bailey a legjobb pultoslány!

A lány gúnyosan felnevet, de azért mosolyogva folytatja a tisztogatást. Próbálok visszaemlékezni, hogy láttam-e egyáltalán valaha mosolyogni. Nem vagyok benne biztos, hogy volt ilyen eset. Mindig igyekszik beleolvadni a háttérbe, én pedig mindig akkor vagyok csak itt, amikor sokan vannak. Nem is tudom, hallottam-e valaha a hangját egészen mostanáig. Van benne valami dallamosság – lágyság –, ami szinte már megnyugtató.

Rosszul vagyok attól, ha az emberek beszélnek hozzám, de feltűnik, hogy Bailey-t hallgatni nem is olyan rossz.

Az első korty sört lenyelem, jó hideg, és felfrissülök tőle. Sóhajtok. Érzem, hogy nagy súly esik le a vállamról a város hobója és a város kitaszítottja társaságában.

Most felismerem bennük a rokon lelkeket: ők se illenek a saját otthonukba.

– Harmadfokú égés mindkét lábfejemem – közlöm, mivel úgy tűnik, ma a nyers szókimondás uralja a beszédet. – Bőrátültetés.

– Semmi baj. Találhatsz még egy lányt, akinek ilyen fura lábfitése van. Ő majd szereti az ilyesmit.

Bailey a bárpultra csap, és sóhajtva lehajtja a fejét.

– Jézus Mária, Gary! Nincs több pial!

– Amíg a farkad rendben van... – folytatja a pasas, és kezével integetve mutogat rám. – Az arcod nem rossz, nem igaz, Bails? Minden rendben lesz, kölyök! Majd találsz valakit, aki szeret...

Gary még részegen is eltalálta a gyenge pontomat. Soha nem tartottam magam hiúnak vagy olyan valakinek, aki csak a külsejével van elfoglalva. Nem is volt rá szükségem. A jó gének és a munkám miatti fizikai erőnlét jó szolgálatot tett.

Ki hitte volna, hogy a sebes lábam lesz az, amitől minden önbizalmam elszáll? Francba a *lábakkal!* Mintha számítanának! Annyival rosszabbul is járhattam volna. Hálásnak kéne lennem. És mégis...

Bailey az arcomat nézegeti, én pedig az övét. Ahol a fény ráesik, a sötét fürtjei között mahagóniárnyalat villan fel. Selymes és sima a haja. A hosszúra hagyott frufrujától kezdve lépcsősen esik a vállára majdnem végig a hátán. Nem úgy tűnik, mintha gyakran vágná a haját. A szempillája vonzza a tekintetemet: olyan vastag és fekete, mint azoké a retró babáké. Egyáltalán nincs kifestve, így pár világos szeplő virít az orrán.

Amikor halkán válaszol Gary előző kérdésére, piros foltok jelennek meg az arcán.

– Aha. – Aztán másfelé néz.

A szeme... Gyorsabban ver a szívem, ha ránézek. Úgy érzem, mindenem lebénul tőle.

Nagyot nyelek, mert kiszáradt a szám, és megpróbálom megtörni a pillanatot. Talán nem állok még készen arra, hogy bármit is érzek.

Megint belekortyolok a sörömbbe, és azon gondolkodom, hogy ha felhajtánék pár korsóval, akkor vajon néhány óránál többet is tudnék-e aludni éjszaka.

Aztán megint jöhet egy korty, majd a kezemmel letörlöm borostás államot, és odafordulok Garyhez:

– A szerelem az utolsó dolog, amire szükségem van. De ez a sör nagyon ott van. Kösz, Gary!

Biztonságosnak tűnik ezzel az emberrel beszélgetni. Biztonságosabbnak, mint Bailey Jansennel, aki egy kicsit túl közelről figyel azokkal a hatalmas őzikeszemeivel.